

mægling, efter udvalgets opfattelse normalt ikke føre til, at oplysningen herved bliver omfattet af aftalen om fortrolighed. Endvidere finder udvalget, at en aftale om fortrolighed normalt bør udformes sådan, at en deltager i et konfliktråd frit kan videregive en oplysning, hvis den hidrører fra den pågældende selv. En aftale om fortrolighed må under alle omstændigheder vige, hvis det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives, f.eks. efter reglerne i lov om social service om offentligt ansattes pligt til at indberette vanrøgt af børn.

Hvis en af parterne f.eks. i strid med den indgåede aftale om fortrolighed, videregiver fortrolige oplysninger fra konfliktrådet, vil personen efter omstændighederne kunne pådrage sig et erstatningsansvar efter dansk rets almindelige erstatningsregler, hvis modparten lider et tab, og en uberettiget videregivelse af fortrolige oplysninger vil efter omstændighederne kunne være omfattet f.eks. af straffelovens regler om fredskrænkelser, jf. straffelovens kapitel 27.

3.6.2.2. Udvalget har endvidere overvejet, om deltagerne i konfliktråd bør være udelukket fra at afgive forklaring under en senere retssag om det, der er kommet frem under mæglingen.

Mægling i konfliktråd bør efter udvalgets opfattelse forudsætte, at gerningsmanden i det væsentlige har tilstået forholdet, og det strafbare forhold, som har været drøftet i konfliktrådet, vil således antagelig i praksis i mange tilfælde kunne afgøres som en tilståelsessag i medfør af retsplejelovens § 831. Spørgsmålet om vidneførelse vil således typisk kun opstå i sager med flere gerningsmænd eller i tilfælde, hvor sagen alligevel ikke kan behandles som tilståelsessag, enten fordi gerningsmanden har trukket sin tilståelse tilbage, eller fordi tilståelsen ikke lever op til kravene i retsplejelovens § 831.

Et flertal i udvalget (7 medlemmer) finder efter en samlet vurdering, at spørgsmålet ikke bør lovreguleres. Flertallet anfører, at én mulighed kunne være at indføre en lovregel om, at oplysninger, der er fremkommet under et konfliktråd, som udgangspunkt er fortrolige. Dette vil indebære, at forurettede og andre (bortset fra gerningsmanden), der har deltaget i konfliktrådet, vil blive omfattet af retsplejelovens § 170, stk. 3, hvorefter retten kan bestemme, at forklaring ikke skal afgives om forhold, med hensyn til hvilke den pågældende har tavshedspligt, og hvis hemmeligholdelse har væsentlig betydning.

En sådan ordning minder om, hvad der gælder ved deltagelse i retsmægling, jf. retsplejelovens § 277, mens retsmægling i civile sager foregår mellem to i princippet ligestillede parter, mens der ved konfliktråd

er tale om straffesager, hvor vidnerne (herunder den forurettede) har pligt til at udtale sig og tale sandt, mens tiltalte har ret til at forholde sig tavs og ikke har pligt til at tale sandt, hvis han eller hun vælger at udtale sig. I civile sager er udgangspunktet endvidere, at parterne kan råde over sagen, og hvordan den skal føres for retten (dispositions- og forhandlingsmaksimen), mens dette ikke gælder i straffesager, hvor det desuden gælder, at tiltalte i almindelighed bør have adgang til at fremlægge alle oplysninger, der kan tale til gunst for den pågældende.

Flertallet anfører, at en anden mulighed kunne være at tage udgangspunkt i en regel om vidneudelukkelse, jf. retsplejelovens § 170, således at en person, der har deltaget i et konfliktråd, som udgangspunkt ikke kan afgive vidneforklaring om, hvad der måtte være kommet frem under konfliktrådet.

Flertallet peger endelig på en model, hvor parterne i konfliktrådet sammen med mægleren aftaler, i hvilket omfang der gælder fortrolighed om det, der kommer frem i konfliktrådet, jf. ovenfor. Det vil i så fald bero på almindelige straffeprocessuelle principper om rettens mulighed for at afskære overflødig og/eller irrelevant bevisførelse under en straffesag, i hvilket omfang der vil være mulighed for, at deltagerne i konfliktrådet kan afgive forklaring om det, der måtte være kommet frem under konfliktrådet. Dette vil bero på rettens konkrete vurdering af samtlige omstændigheder i den enkelte sag, men det må antages, at retten i almindelighed vil være særdeles tilbageholdende med at tillade bevisførelse, som ikke angår umiddelbare indtryk, observationer mv. i forbindelse med, at den strafbare handling blev begået, men alene angår parternes efterfølgende drøftelser under konfliktrådet. I den forbindelse må det også antages at ville indgå med betydelig vægt, at konfliktrådet lægger op til, at parterne har en bredere drøftelse af deres oplevelse af den strafbare handling, herunder reaktionen efter den strafbare handling, og at det ikke er hensigten i konfliktrådet at søge at fastlægge eller opnå enighed om det præcise hændelsesforløb omkring den strafbare handling.

Hvis man vælger at søge at lovregulere spørgsmålet om, i hvilket omfang der er mulighed for under en eventuel senere straffesag at afgive forklaring om, hvad der måtte være kommet frem under konfliktrådet, bliver et væsentligt spørgsmål efter flertallets opfattelse forholdet mellem den forurettede og gerningsmanden (den tiltalte).

Det kan således anføres, at væsentlige hensyn til den tiltalte kan tale for, at denne under straffesagen i givet fald får mulighed for at fremlægge de oplysning-